

Θεοτ.—Τῆς Ἐλπίδος τὸ κόμμι ἀρπάζει τῆς φρωτῆς τὴν σακκ-
[ράκκα

γὰ νὰ σφάζῃ, γὰ νὰ κόψῃ, γὰ νὰ κἀνῃ πακτωτράκκα.

Θεόδ.— Τὸ Κορδόνι τὸ Κορδόνι,
ποῦ σὰς ἔφερε μεπλάδες,
τώρα πλέκεται κι' ἀπλώνει
μέσα σὲ περικολλάδες.

Θεοτ.—Τὸ Κορδόνι γὰ τὴν σάπκα, τὸ σπαθὶ γὰ τὴν Ἐ-
τέωω κἀὸ μὰ τὸν Ἄγιο δίνει σὲ μουγιώσι μιλιὰ. [λῆα,

Θεόδ.— Τὸ Κορδόνι μὲς ἴστὸ στάχκα,
μὲς ἴστους κἀμπους κἀστ' ἀμπέλινα
γὰ τὸ Τζώρτζη τὰ σιλάχκα
ξεκαρδιζέτα ἴστὸ γέλινα.

Θεοτ.—Τὶ μιράκοιο κἀ τοῦτο!.. σὰν τὸ δὴ τὸ Παρλαμέντο
ντοῦκουσ θὰ τοῦ σακλέη κἀ θὰ σκούρη «σακραμέντο.»

Θεόδ.—Τὸ Κορδόνι τὸ Κορδόνι τὸ παρῶριζαν κινάικα
γὰ τῆς βιομηχανάικα.

Θεοτ.— Θέλω φρούσκιας κἀ μπαλόνικα
κἀ μιράκοια τρανά,
θέλω πλάκκα τὰ γαλόνικα
νὰ πληρώσω τὰ κενά.

Καὶ μὲ φρούσκια κολιζῆς
ὅπως ὅπως νὰ τρακάω,
κἀ τὸν ὄρε τῆς Ἐλπίδος
φινκλιμέντε νὰ ρεσάω.

Θεόδ.— Θέλω γύρω μου τὰ κόνι
λυγερὰ νὰ τραγοῦθῃ
τὸ πολύπαθο Κορδόνι,
κι' ἐγὼ μέσα σὲ γουδι
Βόρειον νὰ κοπανίζω
κἀ γὰ σὰς νὰ χαχινίζω.

Θεοτ.—Θεὸ ὁ κόσμος νὰ στουπίρη κἀ σπαλέταις νὰ μετρή,
θέλω στρατηγὸ κι' ἀπάνω
κἀ τὸν Τσακμάδ νὰ κἀνω,
ποῦ προσμένει τὸ γαλόνι ἴστῆς Κυλλήνης τὰ λουτρά.

Θέλω συμμεχάικα μ' ὄλους
κι' Ἀμπατσιάικα μὲ Κερδούλας,
γὰ μὰ θέλω κἀ φρεγάδες μὲ τὸν κἀρο τὸν Βουδούρη,
τὸν ξιφία, τὴν γοργόνα, τὸ ντελφίνι, τὸ κωβούρι,
ποῦ δὲν κἀνει σὰν τοὺς ἄλλους τζιφιντ' ἀντζουλικαὶς γακκὰ
κι' ὁ Κραάπκυλος ἔμπροσ του πέφτει κἀ λιγοθυμῆ,
κἀ τοῦ λέμε «σὴκα σὴκα,
ντιλικάτε μας ἀμίο.»

Θεοδ.—Τὸ Κορδόνι βγάζει λόγους γὰ τῆς ἄραις κἀ τῆς
[μάρκας,
πάλι μάρκουλκα γὰ τοῦτο, πάλι φέστας κἀ καμάριας.
Ὁ παππούς τῆς γεωργίικα σ' ἄλλαις ἐλογογίικα θ' ἀσπρίση...
ἴπῃκα σ' τὴν Παρηγορήτρη γὰ νὰ μὲ παρηγορήση,
κἀ τῆς εἶπα : «Παναγιὰ μου, μὲς ἴστῆ λύπη τῆ βρεσιὰ,
μὲς ἴστους κἀμπους τοὺς ἀτρώτους,
δῶσε σὺ παρηγορή
κἀ ἴστους ἀπαρηγορήτους.»

Μὲ πομπὴν περιφανῆ, μὲ τοὺς ἤχους κλαπαδούρας,
μ' ἔφεραν κἀ σ' τὸν νῆον τῆς Ἀγίας Θεοδώρας,

κι' ἐγονάτισα δακρύων, κι' ἀνεόθησαν τὰ πλήθη :
Τρισυγίη Θεοδώρα τὸν Θεόδωρον βοήθει.

Καὶ τὴν Χαύραν τῶν Ἐβραίων ἐπισκέφθη ραβδινὸς
κι' ὁ Ραβδινὸς πρῶτος πρῶτος ἢ ἢ ἔμπροσ μου ταπεινὸς,
κἀ μ' ἐθόπευσαν αἱ τρίγες τῆς μεγάλῆς του κινάβρας,
κι' εἶπαν τόσοι συμπολίται
προσφιλεῖς Ἰσραηλιταί:
ἀνὰ κι' ὁ γέρος ὁ Ραβδινὸς τῆς Ρωμαϊκῆς τῆς Χαύρας».

Μ' ἔφεραν μετὰ πομπῆς κἀ ἴστῆς Ἄρτας τὸ γερούρι,
κἀ ὄλοι μουπαν μπουγιουρούμ κἀ καλῶς τὸν μουσφιρή,
κἀ ἴστὸ Τούρκικο τὸ Κάστορο ἴστῆς κουνάμενος
κι' ἐπιθόρισαν οἱ Τούρκοι : «ἀνάτος ὁ λεγόμενος.»

Τοὺς ἐπῆγε τρία κἀ ἕνα κἀ δὲν ἤρουν κοντά,
πλὴν ἐγὼ γελάσκας τότε
τοὺς φωνάζω «γάγλι μπουρντά,
ρεσοφροῖ σπρατιώτατι.

Μὴ κενένας σὰς τραμάξῃ, μὴ κενένας ροδηθῃ,
τοῦ πολέμου τὸ θηρίο δὲν ρουκτόνει πᾶ σπαθί.»

Ἔτσι ἴσχασαν οἱ Τούρκοι, κι' ἐσταθῆκαν πρὸς τιμὴν
κἀτ' ἀράδα κἀ γραμμίν,
κι' ἐξετίμησαν τὸν ἄνδρα, ποῦ σ' ἐθὼν ἀμχαρητεῖ
τοὺς ἠνάγκασε νὰ φύγουν σ' τὴν Ταράττα πτερωτοί.

Κι' ὁ Φασουλιὰς μὲ ξίφος κἀ τσαπὶ προσέρχεται τὰ πρέποντα νὰ πῆ

Φ.— Χαίρε, γέρο-γεωργίε,
μὰ κἀ σὺ, Προθπουργίε.
Χαίρετε μαζὶ κι' οἱ δύο, ποῦ μὲς ἔχετε σ' τὸ ποδι,
κι' ἡ πῶν λόγων ἀφθονία φέρετ' ὑπερτὸν ἀφθώδη
κἀ φορετ' ἐν κἀθε βῶδι.

Γεωργοὶ κἀ Πολεμάρχοι, πολεμᾶτε, γεωργεῖτε,
μὲ τὸ ξίφος κἀ τὴν σάπκα τοὺς Ρωμῆους κἀλλιεργεῖτε,
ἢ πακτῆ τῆς Μιχαλοῦς μὲ τὰ δύο νὰ μουφλοῦζῃ
κἀ μουφλοῦζα νὰ χαζεύῃ.

Καλλιέργει κἀ πολέμα, πολυἀγυλος φυλι,
κἀ μὲ πόλεμα κἀ εἰρήνη νὰ σὲ πᾶνῃ κρῖα θέρη,
νὰ σὲ τρεῖν κἀ μὲ τὰ δύο Μαχαριδόντες πολλοὶ
σὰν κι' ἐκείνους τοὺς ἀρχαίους, ὅπου ἔβρισκον σ' τὸ Πικερίμ.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελιαίς.

Εἰς τοῦ Μπέκ κἀ τῆς Ἐστίας κἀ τοῦ Βίλυπεργ, συμπο-
τὸ κατῶστηκα πωλεῖται [λίται,
ὁ Νικέολος ὁ Γύζης, ἤγουν τὸμος ἀγαετός
Δημητρίου Κεκκαμάνου, πὸναι λόγιος σωστός,
ἕνας τὸμος ὑπὸ πάσας τὰς ἐπόψεις ἐντελής
μὲ χρωματιστὰς εἰκόνας ἀλλοθῶς περικαλλεῖς,
ἕνας ὕμνος πρὸς τὴν τέγγην, ἕνα πάγκαλον βιβλίον,
τὸν θαυμάσιον τεχνίτην θαυμάσιως ἀναλίον.